РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

26 юни 2008 година *

По съединени дела C-329/06 и C-343/06

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 234 ЕО от Verwaltungsgericht Sigmaringen (Германия) (C-329/06) и от Verwaltungsgericht Chemnitz (Германия) (C-343/06), с актове от 27 юни 2006 г. и от 3 август 2006 г., постъпили в Съда съответно на 28 юли 2006 г. и на 8 август 2006 г., в рамките на производства по дела

Arthur Wiedemann (C-329/06)

срещу

Land Baden-Württemberg,

и

* Език на производството: немски.

Peter Funk (C-343/06)

срещу

Stadt Chemnitz,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas (докладчик), председател на състав, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н J. Klučka, г-н A. Ó Caoimh и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 септември 2007 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Wiedemann, от адв. G. Stöger, Rechtsanwalt,

— за г-н Funk, от адв. A. M. Kohn, Rechtsanwalt,

— за Land Baden-Württemberg, от г-н F. Laux, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н M. Lumma и г-жа C. Schulze-Bahr, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

— за португалското правителство, от г-н L. Fernandes и г-жа M. Ribes, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н G. Braun и г-жа N. Yerrell, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 февруари 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 1, параграф 2, член 7, параграф 1 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства (ОВ L 237, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 62), изменена с Регламент (ЕО) № 1882/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 29 септември 2003 година (ОВ L 284, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 213, наричана по-нататък „Директива 91/439“).

2 Запитванията са отправени в рамките на два спора между, от една страна, г-н Wiedemann и Land Baden-Württemberg (дело C-329/06), и от друга страна, между г-н Funk и Stadt Chemnitz (дело C-343/06) във връзка с отказа на Федерална република Германия да признае свидетелствата за управление на моторни превозни средства, получени от г-н Wiedemann и от г-н Funk в Чешката република след административното отнемане на германските им свидетелства за управление на моторни превозни средства поради съответно употреба на наркотици и на алкохол.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Съгласно първо съображение от Директива 91/439, която отменя Първа директива 80/1263/ЕИО на Съвета от 4 декември 1980 година относно въвеждане на общностно свидетелство за управление (ОВ L 375, стр. 1), считано от 1 юли 1996 г.:

„[…] за целите на общата транспортна политика и като принос към повишаването на безопасността на движението по пътищата, а също и за улесняване преместването на лица, установяващи се в държава-членка, различна от тази, в която са положили изпит за придобиване на свидетелство за управление, желателно е да има национални свидетелства за управление по образец на Общността, които да се признават взаимно от държавите-членки без необходимост от смяна“.

4 Четвърто съображение от тази директива гласи:

„[…] с оглед безопасността на движението по пътищата трябва да бъде установен минимум от изисквания за издаване на свидетелство за управление“.

5 Последното съображение от Директива 91/439 уточнява:

„[…] по причини, свързани с безопасността на движението по пътищата, държавите-членки трябва да имат възможност за прилагане на националните си

разпоредби относно отнемане, временно отнемане и анулиране на свидетелствата за управление спрямо всички притежатели на свидетелства, придобили обичайно пребиваване на тяхна територия“.

6 Член 1 от посочената директива предвижда:

„1. Държавите-членки въвеждат национално свидетелство за управление на основата на общностния образец, даден в приложение I или [да се чете „I или приложение Ia“], в съответствие с разпоредбите на настоящата директива. […]

2. Свидетелствата за управление, издадени от държавите-членки, се признават взаимно.

3. Когато притежател на валидно национално свидетелство за управление установи обичайното си пребиваване в държава-членка, различна от тази, издала свидетелството, приемащата държава-членка има право да прилага спрямо притежателя на свидетелството своите национални разпоредби относно валидността на свидетелствата за управление, медицинските прегледи и данъчните разпоредби, и може да нанася в свидетелството всякаква информация, безусловно необходима за административни цели.“

7 Съгласно член 7, параграф 1 от Директива 91/439 свидетелства за управление се издават при следните условия само на тези кандидати:

„а) които са положили успешно изпит за проверка на способностите и поведението и теоретичен изпит и които отговорят на медицинските изисквания съгласно разпоредбите на приложение II и приложение III;

б) които имат обичайно пребиваване на територията на държавата-членка, издаваща свидетелството, или представят доказателства, че учат там най-малко от шест месеца.“

8 Съгласно точка 14 от приложение III към тази директива, озаглавено „Минимални изисквания за физическа и психическа годност за управление на превозно средство със силово задвижване“, употребата на алкохол е една от най-големите опасности за безопасността на движението по пътищата и предвид мащабността на този проблем медицинската колегия трябва да бъде много бдителна. Точка 14.1., първа алинея от това приложение гласи, че „[с]видетелства за управление не се издават или подновяват на кандидати или водачи с алкохолна зависимост или които не могат да се въздържат от употреба на алкохол преди шофиране“. От втората алинея на посочената точка 14.1. следва, че „[с]лед доказан период на въздържание, след представяне на квалифицирано медицинско заключение и под условие за редовни прегледи, може да бъде издадено или подновено свидетелство за управление на кандидати или водачи, които в миналото са били зависими от алкохол“.

9 Точка 15 от същото приложение гласи, че „[с]видетелства за управление не се издават или подновяват на кандидати или водачи, които са зависими от психотропни вещества или които не са зависими от такива вещества, но ги употребяват редовно, за каквато и категория свидетелство да се отнася заявлението“. Точка 15.1. от това приложение предвижда, че „[с]видетелства за управление не се издават или подновяват на кандидати или водачи, редовно употребяващи психотропни вещества под каквато и да е форма, които могат да увредят способността за безопасно управление, ако поеманите количества са такива, че имат отрицателен ефект върху шофирането. Това се отнася и за всички други лечебни средства или комбинации от лечебни средства, които влияят на способността за управление“.

10 От точка 5 от същото приложение следва, че държавите-членки могат да въведат за издаване и за всяко едно последващо подновяване на свидетелствата за управление медицински преглед, отговарящ на по-строги изисквания от изложените в посоченото приложение.

11 Съгласно член 7, параграф 5 от Директива 91/439:

„Никой не може да притежава свидетелство за управление от повече от една държава-членка.“

12 Член 8 от тази директива предвижда:

„[…]

2. При спазване на принципа на териториално действие на наказателното и полицейското законодателство, държавата-членка по обичайно пребиваване може да прилага своята национална уредба относно ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на правото на управление на притежател на свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка и при необходимост да смени свидетелството за управление именно с такава цел.

[…]

4. Всяка държава-членка има право да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка на лице, спрямо което на територията на втората държава-членка е приложена някоя от мерките, предвидени в параграф 2.

[…]“.

13 Член 9, първа алинея от посочената директива уточнява, че под „обичайно“ пребиваване следва да се разбира „мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или [да се чете: „и“] трудови връзки или, ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее“.

14 Член 12, параграф 3 от Директива 91/439 гласи:

„Държавите-членки си помагат взаимно при прилагането на настоящата директива и при необходимост разменят информация относно регистрираните от тях свидетелства.“

Национална правна уредба

Правна уредба относно признаването на свидетелства за управление, издадени от други държави-членки

15 § 28, алинеи 1, 4 и 5 от Наредбата относно достъпа на лицата до участие в движението по пътищата (Наредба относно свидетелствата за управление) (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung) от 18 август 1998 г. (BGBl. 1998 I, стр. 2214, наричана по-нататък „FeV“) гласи:

„(1) На притежателите на валидни свидетелства за управление на [Европейския съюз] или на [Европейското икономическо пространство (наричано по-нататък „ЕИП“)], които обичайно пребивават, по смисъла на § 7, алинеи 1 или 2 в Германия, се разрешава при спазване на ограничението, предвидено в алинеи 2—4, да управляват превозни средства в тази страна в рамките на притежаваните от тях права. Условията, свързани с чуждите свидетелства за управление, се спазват и в Германия. Разпоредбите на настоящата наредба се прилагат за тези свидетелства за управление, освен ако не е предвидено друго.

[…]

(4) Разрешението, посочено в алинея 1, не се прилага за притежателите на свидетелство за управление на [Съюза] или на ЕИП,

[…]

3. чието свидетелство за управление е било в Германия предмет на мярка за временно или окончателно отнемане, приета от съд, или на мярка за отнемане, приета от административен орган, която подлежи на незабавно изпълнение или е окончателна, на които е било отказано свидетелство за управление с окончателно решение или на които свидетелството за управление е било отнето не само защото междувременно те са се отказали от него,

[…]

(5) Правото на използване в Германия на свидетелство за управление на [Съюза] или на ЕИП след едно от посочените в алинея 4, точки 3 и 4 решения,

се предоставя при поискване, след като основанията, обосноваващи отнемането или забраната за искане на право на управление, вече не са налице. […]“

Правна уредба относно отнемането на свидетелствата за управление

16 Според § 69 от Наказателния кодекс (Strafgesetzbuch) наказателният съд разпорежда отнемането на свидетелството за управление, ако от фактите по случая следва, че подсъдимият не е годен да управлява превозни средства. Съгласно § 69a от същия кодекс това отнемане е съпроводено от период на забрана за искане на ново свидетелство за управление (период на блокиране), който може да продължи от шест месеца до пет години, и дори при определени условия може да бъде наложен доживотно.

17 По силата на § 46 от FeV, разпоредба, която прилага § 3 от Закона за движението по пътищата (Straßenverkehrsgesetz), органът, отговорен за издаването на свидетелствата за управление, трябва да отнеме правото на управление, ако се установи, че притежателят на свидетелството е негоден да управлява превозни средства. Съгласно алинея 5 от посочения § 46 правото на управление престава да съществува с отнемането на свидетелството за управление. Когато това свидетелство е издадено в чужбина, отнемането му води до погасяване на правото на управление на превозни средства на националната територия.

Правна уредба относно годността за управление на превозно средство

18 § 11 от FeV, озаглавен „Годност“, уточнява:

„(1) Лицата, които желаят да получат свидетелство за управление, трябва да отговарят на необходимите за тази цел физически и психически изисквания.

Тези изисквания не са изпълнени по-специално в случай на заболявания или увреждания, посочени в приложение 4 или в приложение 5, които изключват годността [за управление на моторни превозни средства] или водят до ограничена годност за [такова]. […]

(2) Ако съществуват факти, които могат да породят съмнения относно физическата или психическата годност на заявителя на свидетелството за управление, компетентните органи в областта на свидетелствата за управление могат да разпоредят представянето от заинтересованото лице на заключение от медицинска експертиза, с оглед изготвяне на решенията относно издаването или продължаването срока на действие на свидетелството за управление или относно налагането на ограничения или условия. […]

(3) С цел да отпаднат съмненията относно годността за управление, може да бъде разпоредено да се представи заключение от официално признат център за контрол на годността за управление на превозни средства (заключение от медико-психологична експертиза) за целите, посочени в алинея 2, [по-конкретно]

[…]

4. при тежки или повторни нарушения на Кодекса за движение по пътищата или при престъпления, свързани с движението по пътищата или с годността за управление […];

или

5. при ново издаване на свидетелство за управление,

[…]

б) когато отнемането на свидетелството за управление се основава на едно от посочените в точка 4 основания.

[…]

(8) Ако съответното лице откаже да бъде изследвано или не предостави в срок на компетентния орган в областта на свидетелствата за управление заключението от експертизата, чието преставяне е поискано от последния, компетентният орган има право да направи извод в своето решение за липсата на годност на съответното лице. […]“

19 § 13 от FeV, озаглавен „Годност при проблеми с алкохола“, оправомощава компетентните органи при определени обстоятелства да разпоредят представянето на заключение от медико-психологична експертиза с оглед изготвянето на решенията, свързани било с издаването или с продължаването на срока на действие на свидетелството за управление, било с налагането на ограничения или условия във връзка с правото на управление. Такъв е по-специално случаят, когато според медицинско заключение или поради определени факти съществуват данни за злоупотреба с алкохол или когато неколкократно са извършени нарушения в областта на движението по пътищата под въздействието на алкохола.

20 § 14 от FeV, озаглавен „Годност при проблеми с наркотични вещества“, има следното съдържание:

„(1) С оглед на изготвянето на решенията относно издаването или продължаването на срока на действие на свидетелството за управление или относно

налагането на ограничения или условия компетентните органи разпореждат представянето на заключение от медицинска експертиза (§ 11, алинея 2, трето изречение), когато определени факти позволяват да се предположи,

1. че е налице наркотична зависимост по смисъла на Закона за наркотичните вещества [Gesetz über den Verkehr mit Betäubungsmitteln (Betäubungsmittelgesetz)] в редакцията му, публикувана на 1 март 1994 г. (BGBl. [1994] I, стр. 358), изменен [...] с § 4 от Закона от 26 януари 1998 г. (BGBl. [1998] I, стр. 160), в приложимата му редакция, или зависимост от друго вещество, което има психоактивно действие,

2. че е налице употреба на наркотични вещества по смисъла на Закона за наркотичните вещества, [...]

[...]

(2) Следва да се разпореди представянето на медико-психологично заключение за целите на алинея 1, когато:

1. свидетелството за управление е отнето на едно от посочените в алинея 1 основания или

2. следва да се провери дали съответното лице е все още в състояние на наркотична зависимост или — без да има такава зависимост — продължава да употребява посочените в алинея 1 вещества."

21 § 20, алинея 1 от FeV предвижда, че при издаване на ново свидетелство за управление след отнемане, се прилагат разпоредбите относно първото издаване на свидетелство. Въпреки че съгласно алинея 2 от § 20 компетентният орган може да реши да не провежда отново изпитите, свързани с издаването на свидетелството, когато не съществуват данни, че заявителят вече не притежава знанията и способностите, необходими за целта, алинея 3 от същия § 20 предвижда, че такова решение не засяга задължението да се представи заключение от медико-психологична експертиза, предвидено в § 11, алинея 3, първо изречение, точка 5 от FeV.

Споровете по главните производства и преюдициалните въпроси

Дело C-329/06

22 Г-н Wiedemann, германски гражданин, пребивава в Германия от 30 юни 1995 г., като първоначално живее в Bad Waldsee, а впоследствие във Wangen im Allgäu.

23 На 29 април 2002 г. Landratsamt Ravensburg (административна служба на окръг Ravensburg) му издава свидетелство за управление на моторно превозно средство от категория B, с изпитателен срок от две години. На 2 септември 2003 г. г-н Wiedemann е задължен да участва в учебен семинар вследствие на извършено нарушение на движението по пътищата. На 20 март 2004 г. изследване на урината на последния показва употреба на хероин и канабис. По този повод същият признава редовната употреба на канабис.

24 С решение от 14 април 2004 г. Landratsamt Ravensburg отнема свидетелството за управление на г-н Wiedemann, с мотива че последният не е годен да управлява моторно превозно средство поради употребата на наркотици.

25 Жалбата, подадена от заинтересованото лице, срещу това решение е отхвърлена от Regierungspräsidium Tübingen (областно ръководство на Tübingen) с решение от 16 август 2004 г., станало окончателно на 20 септември 2004 г.

26 На 19 септември 2004 г., неделя, компетентните органи в областта на свидетелствата за управление на моторни превозни средства в град Karlovice (Чешка република) приемат решение, с което на г-н Wiedemann се признава правото да управлява моторно превозно средство. На 1 октомври 2004 г. му е издадено чешко свидетелство за управление на моторно превозно средство от категория B, което посочва „Bad Waldsee, Германия“ като място на пребиваване на притежателя.

27 Притежавайки това свидетелство, г-н Wiedemann шофира в Германия, където на 11 октомври 2004 г. причинява произшествие. На 16 октомври 2004 г. посоченото свидетелство е иззето от полицията на Ravensburg.

28 С решение на Landratsamt de Ravensburg от 27 октомври 2004 г. г-н Wiedemann е лишен от правото му да управлява моторни превозни средства в Германия, което произтича от чешкото му свидетелство за управление, с мотива че не е доказал годността си да управлява такива превозни средства съгласно германското право. Това свидетелство за управление му е върнато, след като в него е посочено следното: „Свидетелството за управление не разрешава управлението на моторни превозни средства в Германия“.

29 С посредничеството на германските власти чешкото министерство на транспорта е уведомено за факта, че компетентните чешки органи са издали свидетелство за управление, без да вземат предвид нито обстоятелството, че основното

място на пребиваване на г-н Wiedemann е в Германия, нито предходното отнемане на германското свидетелство за управление на заинтересованото лице на основание негодност за управление поради употреба на наркотици, при това постоянна.

30 С писма от 18 април 2005 г. и от 10 януари 2006 г. чешкото министерство на транспорта съобщава, че ще започне проверка на решенията на компетентните чешки органи.

31 Тъй като процедурата по обжалване срещу решението от 27 октомври 2004 г. не е довела до желания резултат, на 6 юли 2005 г. г-н Wiedemann подава жалба пред Verwaltungsgericht Sigmaringen (Административен съд, Sigmaringen), който решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 1, параграф 2 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива [91/439] да бъдат тълкувани в смисъл, че административното отнемане на свидетелството за управление, постановено в държавата[-членка] по пребиваване поради негодност за управление, допуска издаването на свидетелство за управление от друга държава-членка и че държавата[-членка] по пребиваване трябва по принцип също да признае такова свидетелство за управление?

2) Трябва ли член 1, параграф 2, във връзка с член 7, параграф 1, буква а), член 8, параграфи 2 и 4, както и приложение III към Директива [91/439] да бъдат тълкувани в смисъл, че не съществува задължение за държавата[-членка] по пребиваване да признае свидетелство за управление, придобито по измамен начин от притежателя му след отнемането на неговото свидетелство за управление в [тази] държава[-членка], [било] като е измамил компетентните органи в областта на свидетелствата за управление на моторни превозни средства на държавата[-членка] на издаване, без да е доказал, че е възстановил годността си за управление, [било] благодарение на тайното сътрудничество на длъжностните лица на държавата[-членка] на издаване?

3) Трябва ли член 1, параграф 2 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива [91/439] да бъдат тълкувани в смисъл, че след отнемането на свидетелство за управление от административните органи, държавата[-членка] по пребиваване може временно да отнеме свидетелство за управление, издадено в друга държава-членка, или може да забрани неговото използване, докато държавата[-членка] на издаване разглежда дали да отнеме свидетелството за управление, получено чрез злоупотреба?“

32 На 26 април 2007 г. Съдът е уведомен за писмо от 14 март 2006 г., изпратено до германския министър на транспорта от неговия чешки колега, с което последният потвърждава, че чешкото свидетелство за управление на г-н Wiedemann му е издадено в съответствие с приложимите правила. Това писмо и преводът му на немски са предоставени на Съда от препращащия съд. Съгласно член 23 от Статута на Съда тези документи са изпратени на всички заинтересовани страни, които са представили писмени становища.

Дело C-343/06

33 С окончателно решение на Amtsgericht Chemnitz (Районен съд, Chemnitz) от 25 май 2001 г. г-н Funk, притежател на свидетелство за управление на моторно превозно средство от категория B, издадено на 12 юли 2000 г. в Германия, е осъден за управление на моторно превозно средство в нетрезво състояние. Той е лишен от правото да управлява моторни превозни средства, свидетелството за управление му е отнето и за период от девет месеца, изтичащ на 24 февруари 2002 г., му е забранено да получи ново германско свидетелство за управление.

34 В рамките на действията, предприети от г-н Funk с цел получаване на ново свидетелство за управление, същият се подлага на медико-психологична експертиза. В заключението от тази експертиза от 7 февруари 2002 г. се посочва, че заинтересованото лице не е годно да управлява моторни превозни средства, с мотива че е налице сериозна опасност от повтаряне на нарушението, тъй като лицето не е претърпяло положителна промяна. Въпреки това след като преминава курс, на 26 март 2002 г. г-н Funk получава ново свидетелство за управление.

35 При проверка, извършена на 17 юни 2002 г., е установено, че г-н Funk отново е под въздействието на алкохол. Тъй като в резултат на посочената проверка на 17 юни 2003 г. е изготвено ново експертно заключение, според което може да се очаква заинтересованото лице да продължи да управлява превозни средства под въздействието на алкохол, Stadt Chemnitz отнема новото му свидетелство за управление с решение от 15 юли 2003 г., което не е било обжалвано.

36 На 2 декември 2003 г. г-н Funk иска издаването на ново свидетелство. Тъй като обаче отрицателно експертно заключение е изготвено на 27 февруари 2004 г., той оттегля искането си.

37 От акта за препращане следва, че на 9 декември 2004 г., въпреки че е бил вписан в Службата за адресна регистрация на Chemnitz като пребиваващ единствено в това населено място, факт, потвърден от самия него впоследствие, г-н Funk получава свидетелство за управление на моторно превозно средство от категория B в Teplice (Чешка република).

38 Уведомен за този факт, на 10 февруари 2005 г. Stadt Chemnitz разпорежда на г-н Funk да представи експертно заключение, което установява годността му да управлява моторни превозни средства. Тъй като последният не изпълнява това разпореждане, с решение от 11 май 2005 г. Stadt Chemnitz отнема правото му да използва чешкото си свидетелство за управление на германска територия и разпорежда представянето на това свидетелство, за да бъде отбелязана в него тази забрана, като в противен случай предвижда налагане на глоба. С решение от 31 май 2005 г. дължимата глоба за неспазване на това разпореждане е определена на 500 EUR, като освен това на г-н Funk е отправено предупреждение за отнемане на посоченото свидетелство.

39 Тъй като процедурата по обжалване на тези решения не води до желания резултат, г-н Funk подава жалба пред Verwaltungsgericht Chemnitz (Административен съд, Chemnitz), който решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли дадена държава-членка по силата на член 1, параграф 2 във връзка с член 8, параграфи 2 и 4 от Директива [91/439] да задължава притежателя на свидетелство за управление, издадено в друга държава-членка, да поиска от властите [на първата държава-членка] признаването на правото на използване на това свидетелство на територия[та] [на същата], когато на притежателя на посоченото свидетелство преди това е било отнето в тази [първа] държава-членка [предходно] свидетелство за управление [издадено му от същата] или когато [това предходно свидетелство] във всеки случай е било анулирано [в нея]?

2) При отрицателен отговор трябва ли член 1, параграф 2 във връзка с член 8, параграфи 2 и 4 от Директива [91/439] да бъде тълкуван в смисъл, че дадена държава-членка може да откаже да признае на нейна територия свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, [когато предходно] свидетелство за управление, [издадено от първата държава-членка] преди това е било отнето [в нея] на заинтересованото лице от административния орган, след като според правото на първата държава-членка, при налагане на административни мерки за отнемане или анулиране на това свидетелство няма период на блокиране за издаване[то] [на ново свидетелство за управление] и едно от основните изисквания, за да има заинтересованото лице право на [това] издаване, е при разпореждане на административния орган [това лице] да е предоставило доказателства за годността си да управлява моторно превозно средство под формата на заключение от медико-психологична експертиза, която е подробно уредена от правилата на националното право?

3) При отрицателен отговор трябва ли член 1, параграф 2 във връзка с член 8, параграфи 2 и 4 от Директива [91/439] да бъде тълкуван в смисъл, че дадена държава-членка може да откаже да признае на нейна територия свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, когато [предходно] свидетелство [издадено от първата държава-членка] преди това е било отнето от неговия притежател от административните органи на територията на [тази първа] държава-членка […] или е било анулирано, и когато поради обективни обстоятелства (липса на пребиваване в държавата-членка, която е издала спорното свидетелство за управление и искане за издаване на ново свидетелство, което е било отказано на територията [на първата] държава-членка […]), следва да се счита, че получаването на свидетелство за управление [на Съюза] [в друга държава-членка] има за цел единствено заобикаляне на строгите материалноправни условия на националната процедура при издаване на ново свидетелство за управление, по-специално, [относно] заключението на медико-психологичната експертиза?“

40 Писмо от 5 септември 2005 г. на чешкия министър на транспорта, в което се потвърждава валидността на чешкото свидетелство за управление на г-н Funk, е приложено към становището на последния и също е изпратено на Съда на 21 юни 2007 г. Съгласно член 23 от Статута на Съда този документ е изпратен на всички заинтересовани страни, които са представили писмени становища.

Производство пред Съда

41 С определение от 10 октомври 2006 г. председателят на Съда разпорежда съединяването на дела C-329/06 и C-343/06 за целите на писмената и устната фаза на производството и с оглед на постановяването на решението.

42 Със съвкупност от писмени въпроси, нотифицирани на 1 август 2007 г., Съдът пита чешкото правителство, от една страна, за правото на Чешката република относно проверката на условията, предвидени в член 7, параграф 1, букви а) и б) от Директива 91/439, и относно възможността за издаване на свидетелство за управление, което посочва пребиваването на притежателя в друга държава-членка, както и от друга страна, за критериите, приложими за определяне дали дадено лице пребивава в тази държава-членка, и за съществуването на контрол относно действителния характер на това пребиваване.

43 С факс, получен в секретариата на Съда на 31 август 2007 г., чешкото правителство отговаря на посочените въпроси, че условието за обичайното пребиваване, предвидено от Директива 91/439, е въведено в чешкия правен ред считано едва от 1 юли 2006 г. За периода, предхождащ тази дата, чешката правна уредба допускала издаването на разрешение за управление на лица, които нямат постоянно или временно пребиваване на територията на Чешката република.

По преюдициалните въпроси

44 Настоящите преюдициални въпроси се отнасят до два аспекта от взаимното признаване на свидетелства за управление, които следва да бъдат разгледани последователно, а именно възможността за дадена държава-членка, от една страна, да откаже признаването на валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, и от друга страна, временно да отнеме правото на управление, което произтича от такова свидетелство, докато държавата-членка на издаване изрази становище относно възможното отнемане на това свидетелство.

По възможността дадена държава-членка да откаже признаването на валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка

45 В самото начало следва да се отбележи, че в рамките на въведеното с член 234 ЕО производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда последният трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени. Освен това следва да се напомни, че задача на Съда е да тълкува всички разпоредби на общностното право, които са необходими на националните юрисдикции, за да се произнасят по споровете, с които са сезирани, дори тези разпоредби да не са изрично посочени във въпросите, отправени от тези юрисдикции до Съда (Решение от 18 март 1993 г. по дело Viessmann, C-280/91, Recueil, стр. I-971, точка 17, Решение от 11 декември 1997 г. по дело Immobiliare SIF, C-42/96, Recueil, стр. I-7089, точка 28 и Решение от 8 март 2007 г. по дело Campina, C-45/06, Сборник, стр. I-2089, точки 30 и 31).

46 В случая, с оглед на фактите, които са в основата на главните производства, както и с оглед на съдържанието на представените на Съда становища, при разглеждането на поставените въпроси следва да се вземе предвид член 7, параграф 1, букви а) и б) от Директива 91/439. За да бъде даден полезен и възможно най-пълен отговор на преюдициалните въпроси, е необходимо да се разшири техният обхват, доколкото препращащите юрисдикции не са направили това.

47 С първите два въпроса по дело C-329/06 и с втория и третия въпрос по дело C-343/06 препращащите юрисдикции искат по същество да се установи дали член 1, параграф 2, член 7, параграф 1, букви а) и б), както и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че не допускат дадена държава-членка (приемащата държава-членка) да откаже да признае на нейна територия свидетелство за управление, издадено по-късно от друга държава-членка (държавата-членка на издаване) на лице, спрямо което преди това в приемащата държава-членка е наложена мярка за отнемане на предходно свидетелство поради управление под въздействието на наркотици или алкохол, когато това лице е получило свидетелството извън период на забрана за искане на ново свидетелство, но при неспазване на условието за пребиваване или на условията за годност, които приемащата държава-членка установява в тази връзка с цел гарантиране на безопасността на движението по пътищата.

48 Тези въпроси следва да се разгледат заедно с първия въпрос по дело C-343/06, който има за цел по същество да се определи дали приемащата държава-членка може да задължи притежателя на ново свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, преди да го използва, да поиска признаването на правото да използва това свидетелство в приемащата държава-членка, когато свидетелството за управление, с което той е разполагал преди това, му е било отнето или е било анулирано в последната държава-членка.

49 От първото съображение от Директива 91/439 следва, че общият принцип на взаимно признаване на свидетелствата за управление, издадени от държавите-членки, прогласен в член 1, параграф 2 от тази директива, е установен по-специално с цел улесняване преместването на лица, установяващи се в държава-членка, различна от тази, в която са положили изпит за придобиване на свидетелство за управление (Решение от 29 април 2004 г. по дело Kapper, C-476/01, Recueil, стр. I-5205, точка 71).

50 Според установената съдебна практика посоченият член 1, параграф 2 предвижда взаимното признаване, без друго формално изискване, на свидетелствата за управление, издадени от държавите-членки. Тази разпоредба налага на държавите-членки ясно и точно задължение, което не оставя никаква свобода на преценка относно мерките, които трябва да бъдат приети за изпълнението му (вж. в този смисъл Решение от 29 октомври 1998 г. по дело Awoyemi, C-230/97, Recueil, стр. I-6781, точки 41 и 43, Решение от 10 юли 2003 г. по дело Комисия/Нидерландия, C-246/00, Recueil, стр. I-7485, точки 60 и 61, Решение по дело Kapper, посочено по-горе, точка 45, Определение от 6 април 2006 г. по

дело Halbritter, C-227/05, точка 25 и Определение от 28 септември 2006 г. по дело Kremer, C-340/05, точка 27).

51 От това следва, че приемащата държава-членка не може да налага никакво формално изискване преди признаването на свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка. Следователно да се задължи притежателят на свидетелство за управление, издадено от дадена държава-членка, да поиска признаването на това свидетелство в друга държава-членка противоречи на посочения принцип на взаимно признаване (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Нидерландия, посочено по-горе, точка 60 и сл.).

52 Задължение на държавата-членка на издаване е да провери дали са изпълнени минималните условия, наложени от общностното право, по-специално тези относно пребиваването и годността за управление, и следователно дали е оправдано издаването на свидетелство за управление на моторни превозни средства или евентуално на ново свидетелство.

53 Следователно след като властите на дадена държава-членка са издали свидетелство за управление съгласно член 1, параграф 1 от Директива 91/439, другите държави-членки нямат право да проверяват спазването на условията за издаване, предвидени от тази директива (вж. в този смисъл Определение по дело Halbritter, посочено по-горе, точка 34 и Определение по дело Kremer, посочено по-горе, точка 27). Всъщност притежаването на свидетелство за управление, издадено от държава-членка, трябва да се счита за доказателство, че притежателят на това свидетелство е отговарял на тези условия в деня, в който последното му е издадено (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Нидерландия, посочено по-горе, точка 75, Определение от 11 декември 2003 г. по дело Da Silva Carvalho, C-408/02, точка 21, както и Решение по дело Kapper, посочено по-горе, точка 46). Фактът, че съгласно точка 5 от приложение III към посочената директива дадена държава-членка може да изисква за всяко издаване на свидетелство за управление по-строг медицински преглед от посочения в споменатото приложение, следователно не засяга задължението на тази държава-членка да признава свидетелствата за управление, издадени от другите държави-членки съгласно същата директива.

54 На първо място, от това следва, че приемаща държава-членка, която прилага за издаването на свидетелство за управление по-строги национални изисквания,

по-конкретно след отнемането на предходно свидетелство, не може да откаже признаването на свидетелство за управление, издадено по-късно от друга държава-членка, единствено на основание че притежателят на това ново свидетелство го е получил съгласно национална правна уредба, която не налага същите изисквания като приемащата държава-членка.

55 На второ място, принципът на взаимно признаване не допуска приемаща държава-членка да откаже да признае свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, на основание че според информацията, предоставена от приемащата държава-членка, към датата на издаване на това свидетелство притежателят му не е отговарял на изискваните условия за получаването му (вж. в този смисъл Определение по дело Da Silva Carvalho, посочено по-горе, точка 22 и Решение по дело Kapper, посочено по-горе, точка 47).

56 Всъщност доколкото Директива 91/439 предоставя на държавата-членка на издаване изключителна компетентност да гарантира, че предоставяните от нея свидетелства за управление се издават при съблюдаване на наложените от тази директива условия, то самата държава-членка трябва да вземе подходящи мерки относно свидетелствата за управление, за чиито притежатели впоследствие се окаже, че не отговарят на посочените условия (вж. в този смисъл Определение по дело Da Silva Carvalho, посочено по-горе, точка 23 и Решение по дело Kapper, посочено по-горе, точка 48).

57 Когато дадена държава-членка има сериозни основания да се съмнява относно редовността на свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, тя е длъжна да я уведоми за това в рамките на взаимното сътрудничество и размяната на информация, предвидени в член 12, параграф 3 от Директива 91/439. В случай че държавата-членка на издаване не вземе подходящите мерки, приемащата държава-членка може да започне срещу последната производство съгласно член 227 ЕО, което има за цел Съдът да установи неизпълнение на задълженията, произтичащи от Директива 91/439 (вж. в този смисъл Определение по дело Da Silva Carvalho, посочено по-горе, точка 23 и Решение по дело Kapper, посочено по-горе, точка 48).

58 Несъмнено по съображения за безопасност на движението по пътищата — както произтича от последното съображение от Директива 91/439 — член 8,

параграфи 2 и 4 от нея позволяват на държавите-членки при определени обстоятелства да прилагат националните си разпоредби относно ограничаването, временното отнемане, отнемането и анулирането на свидетелствата за управление спрямо всички притежатели на свидетелства, придобили обичайно пребиваване на тяхна територия.

59 Следва да се напомни обаче, от една страна, че както произтича от член 8, параграф 2 от Директива 91/439, тази възможност може да бъде упражнявана само поради поведението на заинтересованото лице след получаването на свидетелството за управление, издадено от друга държава-членка (вж. в този смисъл Определение по дело Halbritter, посочено по-горе, точка 38 и Определение по дело Kremer, посочено по-горе, точка 35).

60 От друга страна, параграф 4, първа алинея от посочения член 8, който разрешава на държава-членка да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, получено в друга държава-членка от лице, спрямо което на територията на първата държава-членка е наложена мярка за ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на свидетелството представлява дерогация от общия принцип за взаимно признаване на свидетелствата за управление и поради това следва да се тълкува ограничително (вж. в този смисъл Решение по дело Kapper, посочено по-горе, точки 70 и 72, както и Определение по дело Halbritter, посочено по-горе, точка 35 и Определение по дело Kremer, посочено по-горе, точка 28).

61 В това отношение в началото следва да се подчертае, че дори тази разпоредба да позволява на дадена държава-членка при определени условия да откаже признаване на валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, противно на това, което поддържа германското правителство, от това съвсем не следва, че първата държава-членка може да подчини правото на използване на свидетелство, издадено от втората държава-членка, на получаването на предварително разрешение (вж. в този смисъл Определение по дело Kremer, посочено по-горе, точка 37).

62 Всъщност доколкото издаването на свидетелство за управление от държава-членка следва да се извършва при съблюдаване на минималните изисквания, наложени от Директива 91/439, сред които и тези, посочени в приложение III към нея, относно годността за управление на превозно средство, тълкуване на

член 8, параграф 4, първа алинея от тази директива, съгласно което по принцип всяко лице, което е било притежател на свидетелство за управление, отнето или анулирано в дадена държава-членка, може да бъде задължено да се яви пред компетентните органи на тази държава-членка, за да получи разрешение да се ползва от правото си да управлява моторно превозно средство, произтичащо от свидетелството за управление, издадено по-късно в друга държава-членка, би било в противоречие със задължението за взаимно признаване без формални изисквания.

63 Позоваване на посочената разпоредба не може да се направи от държава-членка с цел на дадено лице, спрямо което в същата е била наложена мярка за отнемане или анулиране на свидетелство за управление, издадено от тази държава-членка, да бъде отказано за неопределен период от време признаването на валидността на всяко свидетелство, което може да му бъде издадено по-късно от друга държава-членка (вж. в този смисъл решение по дело Kapper, посочено по-горе, точка 76, както и Определение по дело Halbritter, посочено по-горе, точка 27 и Определение по дело Kremer, посочено по-горе, точка 29). Всъщност да се приеме, че дадена държава-членка има право да се основава на националните си разпоредби, за да не допусне за неопределен период от време признаването на валидността на дадено свидетелство, издадено от друга държава-членка, би било дори отричане на принципа на взаимно признаване на свидетелствата за управление, който е ключов за системата, въведена с Директива 91/439 (Решение по дело Kapper, посочено по-горе, точка 77, както и Определение по дело Halbritter, посочено по-горе, точка 28 и Определение по дело Kremer, посочено по-горе, точка 30).

64 По-конкретно Съдът е постановил в точка 38 от Определение по дело Kremer, посочено по-горе, че когато на територията на дадена държава-членка спрямо дадено лице е била наложена мярка за отнемане на свидетелство за управление, която не е придружена с период на забрана да се иска ново свидетелство, член 1, параграф 2 във връзка с член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 не допускат тази държава-членка да откаже да признае на нейна територия правото да се управлява превозно средство, произтичащо от свидетелство за управление, издадено по-късно в друга държава-членка, и следователно валидността на това свидетелство, докато притежателят на същото не изпълни условията, изисквани в първата държава-членка за издаването на ново свидетелство след това отнемане, включително проверка на годността за управление, удостоверяваща, че вече не са налице основанията, обосноваващи посоченото отнемане.

65 От друга страна, от горепосоченото произтича, че разпоредбите на член 1, параграф 2 и на член 8, параграф 4 от Директива 91/439 допускат държава-членка да откаже на дадено лице, спрямо което на нейна територия е била наложена мярка за отнемане на свидетелство за управление, придружена със забрана за

искане на ново свидетелство през определен период от време, признаването на ново свидетелство, издадено от друга държава-членка през този период на забрана.

66 Освен това въпреки че член 8, параграф 2 от Директива 91/439 не позволява на държавата-членка по обичайно пребиваване да откаже признаването на свидетелството за управление, издадено от друга държава-членка, единствено на основание че на притежателя на това свидетелство по-рано е било отнето предходно свидетелство в държавата-членка по обичайно пребиваване, при все това тази разпоредба позволява на тази държава-членка, както е посочено в точки 58 и 59 от настоящото решение, при спазване на принципа за териториално действие на наказателното и полицейското законодателство да ограничи, да отнеме временно, да отнеме или да анулира новото свидетелство, ако след издаването му поведението на неговия притежател обосновава това съгласно националното право на посочената приемаща държава-членка.

67 За да се отговори на поставените от препращащите юрисдикции въпроси, на следващо място трябва да се постави по-специално въпросът за прилагането на принципа на взаимно признаване, посочен по-горе, когато е установено, че новото свидетелство за управление е издадено при нарушаване на условието за пребиваване, наложено от Директива 91/439.

68 В това отношение от четвърто съображение от тази директива следва, че сред условията, установени с оглед гарантиране на безопасността на движението по пътищата, са тези, посочени в член 7, параграф 1, букви а) и б) от посочената директива, който подчинява издаването на свидетелство за управление на изисквания, свързани съответно с годността за управление и с пребиваването.

69 Както Комисията на Европейските общности изтъква в становището си, условието за пребиваване допринася по-специално за борбата с „туризма на свидетелства за управление“ при липсата на пълна хармонизация на правните уредби на държавите-членки относно издаването на свидетелства за управление. Впрочем както посочва генералният адвокат в точка 78 от своето заключение, това условие е абсолютно необходимо за контрола на спазването на условието за годност за управление.

70 Всъщност член 7, параграф 5 от Директива 91/439, който гласи, че никой не може да притежава свидетелство за управление от повече от една държава-членка, потвърждава единствеността на свидетелството за управление. Като предварително условие, което позволява проверката на спазването относно даден кандидат на другите условия, наложени от тази директива, условието за пребиваване, определящо държавата-членка на издаване, има особено значение по отношение на другите условия, наложени от посочената директива.

71 Следователно безопасността на движението по пътищата би могла да бъде застрашена, ако не е спазено посоченото условие за пребиваване относно лице, спрямо което е била наложена мярка за ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на правото на управление по смисъла на член 8, параграф 4 от Директива 91/439.

72 Следователно когато е възможно да се установи не в зависимост от информация от приемащата държава-членка, а въз основа на посочване в самото свидетелство за управление или на друга неоспорима информация, произхождаща от държавата-членка на издаване, че условието за пребиваване, наложено от член 7, параграф 1, буква б) от Директива 91/439, не е изпълнено при издаването на това свидетелство, приемащата държава-членка, на чиято територия спрямо притежателят на посоченото свидетелство е била наложена мярка за отнемане на по-ранно свидетелство за управление, може да откаже да признае правото на управление, произтичащо от свидетелството за управление, издадено по-късно от друга държава-членка извън период на забрана за искане на ново свидетелство.

73 Предвид всички предходни съображения на двата отправени въпроса следва да се отговори, че член 1, параграф 2, член 7, параграф 1 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат при обстоятелства като тези по главните производства дадена държава-членка да откаже да признае на нейна територия правото на управление, произтичащо от свидетелство за управление, издадено по-късно от друга държава-членка извън период на забрана за искане на ново свидетелство, наложен на съответното лице, и следователно валидността на това свидетелство, докато притежателят на същото не изпълни условията, изисквани в първата държава-членка за издаването на ново свидетелство след отнемането на по-ранно свидетелство, включително проверка на годността за управление, удостоверяваща, че вече не са налице основанията, обосноваващи посоченото отнемане. При същите обстоятелства посочените разпоредби допускат дадена държава-членка да

откаже да признае на нейна територия правото на управление, произтичащо от свидетелство за управление, издадено по-късно от друга държава-членка, ако е установено въз основа на посочване в същото или на друга неоспорима информация, произхождаща от държавата-членка на издаване, че при издаването на посоченото свидетелство неговият притежател, спрямо когото на територията на първата държава-членка е била наложена мярка за отнемане на по-ранно свидетелство, не е имал обичайно пребиваване на територията на държавата-членка на издаване.

По възможността за временно отнемане на правото на управление, произтичащо от свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка

74 С третия си въпрос препращащата юрисдикция по дело C-329/06 иска по същество да се установи дали член 1, параграф 2 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че след отнемане на свидетелство за управление от нейните административни органи, в интерес на безопасността на движението по пътищата държава-членка може временно да отнеме правото на управление, произтичащо от свидетелство, издадено по-късно от друга държава-членка, когато последната е посочила, че започва проверка на условията за издаване на това ново свидетелство, която би могла да доведе до отнемането му.

По релевантността на въпроса

75 В писменото си становище по дело C-329/06 германското правителство поддържа, че в резултат на позицията, изразена от Чешката република в писмото ѝ от 14 март 2006 г., посочено в точка 32 от настоящото решение, според което тази държава-членка нямало да пристъпи към отнемане на свидетелството на г-н Wiedemann, настоящият преюдициален въпрос вече не е релевантен.

76 Следва да се напомни, че в рамките на производство по член 234 ЕО, който е основан на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени предвид особеностите на делото както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на общностното право, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-специално Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra, C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точка 38, Решение от 18 декември 2007 г. по дело Laval un Partneri, C-341/05, Сборник, стр. I-11767, точка 45 и Решение от 14 февруари 2008 г. по дело Varec, C-450/06, Сборник, стр. I-581, точка 23).

77 Съдът е приел обаче, че при изключителни обстоятелства следва да разгледа условията, при които е сезиран от националния съд, за да провери собствената си компетентност (вж. Решение по дело Varec, посочено по-горе, точка 24 и цитираната съдебна практика). Той може да не се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство или че проблемът е от хипотетично естество (вж. в този смисъл по-специално Решение по дело PreussenElektra, посочено по-горе, точка 39 и Решение по дело Laval un Partneri, посочено по-горе, точка 46).

78 В случая германското правителство не оспорва компетентността на Съда към момента на започване на преюдициалното производство. Всъщност то само отбелязва, че настоящият въпрос е загубил своята релевантност в резултат на писмото на чешкия министър на транспорта от 14 март 2006 г., доколкото последното посочва окончателния отказ на чешките власти да започнат процедура по отнемане на чешкото свидетелство за управление, предмет на спора по главното производство.

79 Националният съд обаче, а не Съдът, следва да прецени значението на това писмо, за да определи дали то съдържа такъв отказ. Във всеки случай само този съд следва да определи дали предвид настъпилите факти, за които той е уведомен след акта за препращане, отговорът на този преюдициален въпрос вече не представлява интерес с оглед на решаването на спора, който е отнесен пред него.

80 Следователно е необходимо да се даде отговор на настоящия преюдициален въпрос.

По съществото на спора

81 На първо място, следва да се отбележи, че когато въз основа на Директива 91/439 дадена държава-членка е длъжна да признае свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, полезното действие на взаимното признаване на свидетелствата за управление би било застрашено, ако първата държава-членка има възможност да реши да отнеме временно правото на управление, произтичащо от това свидетелство, докато втората държава-членка проверява условията за неговото издаване.

82 Всъщност при такава хипотеза дори ако тази проверка може да доведе до отнемането на въпросното свидетелство, временното отнемане на правото на управление, произтичащо от това свидетелство, би се основавало на презумпция за незаконосъобразност на същото, която е несъвместима с практиката на Съда, посочена в точка 53 от настоящото решение, според която притежаването на свидетелство за управление, издадено от държава-членка, трябва да се счита от всички държави-членки за доказателство, че притежателят на това свидетелство е отговарял в деня, в който последното му е издадено, на условията за издаване, предвидени в Директива 91/439.

83 Следователно държава-членка, която след приемането на мярка за отнемане на свидетелството за управление на дадено лице е длъжна съгласно разпоредбите на тази директива да признае свидетелството, издадено по-късно на това лице от друга държава-членка, не може да отнеме временно правото на управление, произтичащо от това ново свидетелство.

84 Когато съгласно втората част на отговора, съдържащ се в точка 73 от настоящото решение, държава-членка има по изключение право да откаже да

признае валидността на дадено свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, първата държава-членка е оправомощена a fortiori да отнеме временно правото на управление на притежателя на това свидетелство, докато втората държава-членка започне проверка на условията за издаване на същото, по-специално по отношение на спазването на условието за пребиваване, наложено в член 7, параграф 1, буква б) от Директива 91/439, което евентуално би могло да доведе до отнемането на посоченото свидетелство.

85 Впрочем както се посочва в точка 66 от настоящото решение, важно е се напомни, че държава-членка може по силата на член 8, параграф 2 от Директива 91/439 да прилага своите национални разпоредби относно ограничаването, временното отнемане, отнемането или анулирането на правото на управление на притежателя на свидетелство за управление, издадено в друга държава-членка, поради поведението на заинтересованото лице след издаването на това свидетелство.

86 С оглед на горепосочените съображения на третия въпрос, поставен по дело C-329/06, следва да се отговори, че член 1, параграф 2 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 не допускат държава-членка, която в съответствие с тази директива е длъжна да признае правото на управление, произтичащо от свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, да отнеме временно това право, когато последната държава-членка проверява условията за издаване на това свидетелство. Противно на това, в същия контекст посочените разпоредби допускат държава-членка да реши да отнеме временно това право, ако от посочване в споменатото свидетелство или от друга неоспорима информация, произтичаща от другата държава-членка, следва, че условието за пребиваване, наложено в член 7, параграф 1, буква б) от посочената директива, не е било изпълнено към момента на издаване на същото това свидетелство.

По съдебните разноски

87 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред

препращащите юрисдикции, последните следва да се произнесат по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Член 1, параграф 2, член 7, параграф 1 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства, изменена с Регламент (ЕО) № 1882/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 29 септември 2003 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат при обстоятелства като тези по главните производства дадена държава-членка да откаже да признае на нейна територия правото на управление, произтичащо от свидетелство за управление, издадено по-късно от друга държава-членка извън период на забрана за искане на ново свидетелство, наложен на съответното лице, и следователно валидността на това свидетелство, докато притежателят на същото не изпълни условията, изисквани в първата държава-членка за издаването на ново свидетелство след отнемането на по-ранно свидетелство, включително проверка на годността за управление, удостоверяваща, че вече не са налице основанията, обосноваващи посоченото отнемане.**

При същите обстоятелства посочените разпоредби допускат дадена държава-членка да откаже да признае на нейна територия правото на управление, произтичащо от свидетелство за управление, издадено по-късно от друга държава-членка, ако е установено въз основа на посочване в същото или на друга неоспорима информация, произхождаща от държавата-членка на издаване, че при издаването на посоченото свидетелство неговият притежател, спрямо когото на територията на първата държава-членка е била наложена мярка за отнемане на по-ранно свидетелство, не е имал обичайно пребиваване на територията на държавата-членка на издаване.

2) **Член 1, параграф 2 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439, изменена с Регламент № 1882/2003, не допускат държава-членка, която в**

съответствие с тази директива е длъжна да признае правото на управление, произтичащо от свидетелство за управление, издадено от друга държава-членка, да отнеме временно това право, когато последната държава-членка проверява условията за издаване на това свидетелство. Противно на това, в същия контекст посочените разпоредби допускат държава-членка да реши да отнеме временно това право, ако от посочване в самото свидетелство или от друга неоспорима информация, произтичаща от другата държава-членка, следва, че условието за пребиваване, наложено в член 7, параграф 1, буква б) от посочената директива, не е било изпълнено към момента на издаване на същото това свидетелство.

Подписи